

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/288/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1310214822
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Gažovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1310214822.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľky: G. X., bytom J. XX, zastúpenej: Advokátska kancelária KUHAJDA, s.r.o., Karadžičova 47, Bratislava, proti odporcom v 1. rade: W. Q., bytom R. X. XXXX/X, N., zastúpenom: FP LEGAL, s.r.o., Ružomerská 6, Bratislava, v 2. rade: H. D., naposledy bytom Q. Y. R. XX, X., zastúpenom opatrovníčkou Dagmar Szalaiovou, súdnou tajomníčkou Okresného súdu Bratislava I, o zaplatenie 22.936,39 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 17. apríla 2012, č.k. 45C 165/2010-81 a na odvolanie odporcu v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 17. januára 2013, č.k. 45C 165/2010-172, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** v tejto časti na ďalšie konanie.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, zo dňa 17. apríla 2012, č.k. 45C 165/2010-81 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Rozsudkom zo dňa 17.01.2013, č.k. 45C 165/2010-172 uložil súd prvého stupňa odporcom v 1. a 2. rade povinnosť, spoločne a nerozdielne, zaplatiť navrhovateľke sumu 22.936,39 eur spolu s úrokom z omeškania s tým, že plnením jedného z odporcov zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého odporcu, vo zvyšku návrh zamietol a odporcom v 1. a 2. rade uložil povinnosť, spoločne a nerozdielne, zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v sume 1.376,- eur za súdny poplatok a v sume 2.930,69 eur titulom trov právneho zastúpenia. Výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že dňa 14.08.2008 poskytla navrhovateľka, ako veriteľ - fyzická osoba, dlžníkovi spoločnosti MOTYL, s.r.o., Košice, pôžičku vo výške 886.000,- Sk, z ktorej jej táto vrátila sumu 195.018,32 Sk. Písomným vyhlásením ručiteľa zo dňa 15.08.2008 prevzali odporcovia v 1. a 2. rade záväzok za riadne a včasné splnenie záväzku obchodnej spoločnosti MOTYL, s.r.o., Košice, vyplývajúci jej ako dlžníkovi zo zmluvy o pôžičke uzatvorenej 14.08.2008, v celkovej výške 886.000,- Sk, vrátane príslušenstva. Konštatoval, že navrhovateľka preukázala výpismi z osobného účtu, že, ako fyzická osoba, poukázala na účet dlžníka finančné prostriedky vo výške 355.000,- Sk, ktoré boli zaúčtované v účtovníctve dlžníka ako pôžička, ktorú skutočnosť mal preukázanú svedeckou výpoveďou Z.. Q.. Poukázal na to, že odporca v 1. rade vo svojej výpovedi jednoznačne potvrdil, že mal vedomosť o pôžičke poskytnutej navrhovateľkou spoločnosti MOTYL, s.r.o., Košice, ktorú akceptoval a ako ručiteľ sa zaviazal zaplatiť pohľadávku zo zmluvy o pôžičke, ak ju neuspokojí spoločnosť ako dlžník. Odporca v 1.rade ako konateľ spoločnosti MOTYL, s.r.o., Košice, ktorým sa stal od 11.09.2008, uhradil navrhovateľke, za dlžníka MOTYL, s.r.o., Košice, splátky pôžičky v celkovej výške 195.018,32 Sk. Pokiaľ odporca v1.rade namietal skutočnosť, že príjmový pokladničný doklad zo dňa 01.12.2007 o vklade finančných prostriedkov v hotovosti vo výške 531.000,- Sk do pokladne spoločnosti, nebol zaúčtovaný v jej účtovníctve a ani v pokladničnej knihe za mesiac december 2007, uviedol, že chyba v účtovníctve o nezaúčtovaní uvedeného pokladničného dokladu, nemohla mať za následok neexistenciu dlhu alebo

neplatnosť poskytnutej pôžičky. Pokiaľ sa odporca v 1. rade bránil tým, že navrhovateľka mala poskytnúť dňa 01.11.2007 dlžníkovi sumu 528.000,- Sk, ktorá bola ako pôžička zaúčtovaná v pokladničnej knihe a ktorá jej bola vrátená, túto jeho obranu považoval za irelevantnú, nakoľko nesúvisela s predmetným konaním. Takto zistený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa § 657, § 546, § 547, § 548 ods. 1 Občianskeho zákonníka a s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania uložil odporcom v 1. a 2. rade, titulom ich ručiteľského záväzku, povinnosť splniť záväzok dlžníka - vrátiť navrhovateľke zostatok pôžičky. Nakoľko sa odporcovia dostali do omeškania so zaplatením žalovanej istiny, priznal navrhovateľke podľa § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka úrok z omeškania, ktorého výšku odôvodnil ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a ust. § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 586/2008 Z.z. a vo zvyšnej časti uplatňovaného príslušenstva návrh zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a navrhovateľke, ktorá mala v pomerne nepatrnej časti neúspech, priznal náhradu trov konania v plnej výške.

Proti tomuto rozsudku, v časti výroku, ktorým bolo návrhu navrhovateľky vyhovené, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca v 1. rade domáhajúc sa jeho zmeny tak, aby bol návrh aj v tejto časti zamietnutý dôvodiac tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zopakoval svoju argumentáciu pred súdom prvého stupňa, že dňa 01.12.2007 nie je zaúčtovaná žiadna pôžička a v účtovníctve spoločnosti sa nenachádza žiadna pôžička v sume 531 000,- Sk, nachádza sa tam len účtovný záznam zo dňa 01.11.2007 o prijatí a vrátení pôžičky vo výške 528 000,- Sk, a to pod rovnakým číslom ako doklady predložené navrhovateľkou vo vzťahu o pôžičke vo výške 531 000,- Sk. Hodnovernosť ním predložených dokladov preukazuje aj kniha pokladne za mesiace október, november a december 2007, kde sú zaúčtované všetky hotovostné operácie za daný mesiac. Doklady predložené navrhovateľkou nemôžu byť autentické, nakoľko nezodpovedajú účtovníctvu spoločnosti. Namietal existenciu predchádzajúcej pôžičky, ktorá mala byť navrhovateľke vrátená dňa 01.12.2007, nakoľko uvedené vylučuje jednak stav pokladne, keď v nej nebola taká hotovosť a taktiež skutočnosť, že nebol dôvod na vyplatenie sumy 531 000,- Sk z pokladne spoločnosti a zároveň následné poskytnutie pôžičky 531 000,- Sk v rovnaký deň. Za nedôveryhodnú považoval výpoveď svedka Z..Q. a poukázal na to, že tento pripustil, že pôžička bola navrhovateľke vrátená a jeho tvrdenie, že príjmový a výdavkový doklad na sumu 531 000,- Sk vyhotovil pravdepodobne na základe zmluvy o pôžičke, je v priamom rozpore s navrhovateľkou predloženou zmluvu o pôžičke, ktorá bola vyhotovená dodatočne, na základe podkladu od svedka Q., ktorý jej oznámil, koľko by jej mala spoločnosť dlhovať. S poukazom na relevantné ustanovenia zákona o účtovníctve zdôraznil, že celá hotovostná pôžička nebola riadne zaúčtovaná v účtovníctve spoločnosti, za čo nesie zodpovednosť navrhovateľka ako konateľka. Výdavkový pokladničný doklad na sumu 531 000,- Sk, mu nebol predložený pri podpise ručiteľského vyhlásenia a nebol mu ani odovzdaný spolu s účtovníctvom, čím ho navrhovateľka uviedla do omylu, a nakoľko vedela o existencii dokladu o vrátení pôžičky, konala tak úmyselne, v snahe na jeho úkor sa obohatiť. Poukázal na zjavný konflikt záujmov navrhovateľky, ktorá bola veriteľom zo zmluvy o pôžičke a súčasne osobou konajúcou za dlžníka ako konateľ, a preto považuje za potrebné poskytnutie pôžičky hodnoverne preukázať aj inými skutočnosťami, ako je len vyhlásenie účastníkov zmluvy o pôžičke. Navrhovateľka v konaní nepreukázala, že by platby na bankový účet spoločnosti boli naozaj pôžičkami, a nie inými platbami. V tejto súvislosti namietal najmä platbu dňa 24.01.2008, ktorá bola zaúčtovaná len ako vklad na účet spoločnosti, a nie ako pôžička. Pokiaľ ide o uznanie záväzku zmluvou o pôžičke, mal za to, že bol uznaný neexistujúci záväzok. Súd prvého stupňa mal podľa neho dôkladne vyhodnotiť dôkazy o existencii záväzku zaniknutej spoločnosti voči navrhovateľke a až následne po preukázaní existencie dlhu ho mohol zaviazat' na plnenie z titulu ručiteľského vyhlásenia.

Navrhovateľka vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu v 1. rade uviedla, že jeho tvrdenia o tom, že jednotlivé ňou realizované platby v prospech dlžníka nemajú popis ako poskytnutie pôžičky, a teda, že sa mohlo jednať aj o niečo iné, ako poskytnutie pôžičky, sú špekulatívne. Odporca v 1. rade podľa nej žiadnym spôsobom nepreukázal hodnovernosť ním predložených listinných dokumentov, označených ako účtovníctvo spoločnosti. Dodala, že odporca v 1. rade prevzal od nej kompletne účtovné doklady a od roku 2008 až do súdneho konania nenamietol ich nekompletnosť, a to ani u nej a ani u spoločnosti, ktorá vykonávala účtovníctvo, pričom táto spoločnosť vykonávala účtovníctvo pre dlžníka aj po tom, ako sa odporca v 1. rade stal jeho spoločníkom a konateľom. Z uvedených dôvodov navrhla rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej (vyhovujúcej) časti na základe odvolania odporcu v 1. rade, v rozsahu ním podaného odvolania, ktorými je viazaný (§ 212 ods. 1 O.s.p.); a to aj vo vzťahu k odporcovi v 2. rade (§ 212 ods. 2, písm. c/ O.s.p.), nakoľko ide o prípad, kedy odvolanie podané len jedným z odporcov, ktorému bola uložená povinnosť plniť spoločne a nerozdielne, má odkladný účinok aj vo vzťahu k druhému z odporcov, ktorý odvolanie nepodal, nakoľko táto solidarita zakladá nerozlučné spoločenstvo, ktoré vylučuje odlišné rozhodnutie voči každému z odporcov (§ 91 ods. 2 O.s.p.); bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporcu v 1. rade je dôvodné.

Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Na základe zmluvy o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi určité množstvo druhovo určených (zastupiteľných) vecí na voľné nakladanie či spotrebovanie a dlžník sa zaväzuje vrátiť mu po určitej dobe veci rovnakého druhu. Charakteristickým znakom pôžičky je jej dočasnosť, avšak podstatnou náležitosťou zmluvy nie je stanovenie doby jej vrátenia; splatnosť pôžičky môže byť dohodnutá i neskôr. Zmluva o pôžičke má reálnu povahu, nie je teda len konsenzuálnym kontraktom, a preto vznik pôžičky predpokladá nielen dohodu strán (konsenzus), ale i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi, ktorý sa tak stáva jeho vlastníkom. Pokiaľ teda nedôjde k odovzdaniu dohodnutého predmetu pôžičky dlžníkovi, nevznikne medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky.

V preskúmvanej veci je predmetom konania navrhovateľkou uplatňovaný nárok na zaplatenie istiny vo výške 22.936,39 eur spolu s úrokom z omeškania proti odporcom v 1. a 2. rade, ako ručiteľom zo zmluvy o pôžičke uzatvorenej dňa 14.08.2008, podľa ktorej mala navrhovateľka v období od 01.12.2007 do 11.07.2008 vložiť na účet a do pokladne dlžníka MOTYL s.r.o., Košice; v čase keď bola jeho konateľkou a jedinou spoločníčkou; celkovú sumu 886.000,- Sk ako pôžičku, ktorá mala dlžníkovi slúžiť na pokrytie jeho prevádzkových nákladov. Dlžník sa zaviazal poskytnutú pôžičku vrátiť v splátkach po 40.000,- Sk mesačne, počnúc od 30.09.2008. Doposiaľ dlžník vrátil navrhovateľke sumu 195.018,32 Sk, ktoré platby boli realizované odporcom v 1. rade; v tom čase konateľom dlžníka MOTYL s.r.o., Košice; a to prevodom na účet navrhovateľky v banke.

Súd prvého stupňa správne zameril svoje dokazovanie na zisťovanie, či na základe zmluvy o pôžičke došlo aj k reálnemu odovzdaniu peňažných prostriedkov navrhovateľkou, ako veriteľkou, spoločnosti MOTYL s.r.o., Košice, ako dlžníkovi, a či mu tieto boli poskytnuté ako pôžička.

Súd prvého stupňa správne skutkovo ustálil, že navrhovateľka poukázala na účet dlžníka MOTYL s.r.o., Košice sumu 355.000,- Sk, s tým, že jednotlivé čiastkové platby boli zaúčtované v účtovníctve dlžníka ako pôžička, s výnimkou vkladu vo výške 60.000,- Sk uskutočneného navrhovateľkou dňa 24.1.2008, ktorý odporca v 1. rade dôvodne spochybňuje v tom smere, že mohlo ísť aj o akúkoľvek inú platbu vzhľadom na to, že navrhovateľka bola konateľkou a jediným spoločníkom dlžníka a nakladala tak s jeho peňažnými prostriedkami.

Podľa príjmového pokladničného dokladu č.PPD07016 mala navrhovateľka vložiť dňa 01.12.2007 do pokladne dlžníka sumu 531.000,- Sk ako pôžičku, ktorá však nebola zaúčtovaná v účtovníctve dlžníka a ani v jeho pokladničnej knihe za december 2007, na ktorú sumu bol súčasne dňa 01.12.2007 vystavený aj výdavkový pokladničný doklad č.VPD07167, podľa ktorého bola byť navrhovateľke vyplatená dlžníkom, z jeho pokladne, suma 531.000,- Sk titulom vrátenia pôžičky.

Súd prvého stupňa vychádzal z výpovede svedka Z.. A. Q., ktorý viedol účtovníctvo dlžníka v spornom období a osobne vystavil príjmový aj výdavkový pokladničný doklad na sumu 531.000,- Sk. Pokiaľ tento svedok pripustil chybu v účtovníctve, ohľadne toho, že neboli uvedené doklady zaúčtované, možno sa síce stotožniť s konštatovaním súdu prvého stupňa, že len samotná chyba v účtovníctve nemá za následok neexistenciu dlhu či neplatnosť poskytnutej pôžičky, ale prinajmenšom tento nedostatok spochybňuje reálne odovzdanie peňažnej sumy do pokladne dlžníka navrhovateľkou, titulom poskytnutia mu pôžičky, a preto vzhľadom na tieto pochybnosti bolo potrebné v konaní túto skutočnosť vyhodnotiť v kontexte celkového obsahu výpovede svedka Z.. Q. a v konfrontácii s ostatnými listinnými dôkazmi a s prihliadnutím na všetky ostatné skutočnosti, ktoré v priebehu konania vyšli najavo aj inak.

Dôveryhodnosť svedkom vystavených dokladov a jeho svedeckej výpovede opomenul tak súd prvého stupňa vyhodnotiť so zreteľom na skutočnosť, že svedok vo svojej výpovedi jednoznačne potvrdil, že sumu 531.000,- Sk vložila navrhovateľka dňa 01.12.2007 do pokladne dlžníka ako pôžičku, ale pokiaľ už išlo o vyplatenie sumy 531.000,- Sk navrhovateľke z pokladne dlžníka toho istého dňa 01.12.2007 titulom vrátenia jej pôžičky; o čom svedok osobne vystavil výdavkový pokladničný doklad; tak túto skutočnosť už svedok jednoznačne nevedel potvrdiť v tom smere, či pôžička bola navrhovateľke vrátená, vrátenie pôžičky však pripustil. V tomto smere bolo dôkaznou povinnosťou navrhovateľky hodnoverne v konaní podložiť svoje tvrdenie, že suma 531.000,- Sk jej mala byť vyplatená dlžníkom titulom vrátenie "inej" pôžičky, splatnej k 30.11.2007 (podľa výpisu z obchodného registra sa stala konateľkou od 29.11.2007). Súd prvého stupňa neprihliadol ani na tú skutočnosť, ktorá vyplynula z výpovede svedka, že pokladničné doklady na sumu 531.000,- Sk mal tento vystaviť dňa 01.12.2007, pravdepodobne na základe zmluvy o pôžičke ako účtovného dokladu, avšak zmluva o pôžičke bola písomne vyhotovená až dňa 14.08.2008, ako písomné potvrdenie pôvodne ústne uzatvorenej zmluvy o pôžičke.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že konečný stav pokladne k 30.11.2007 bol 4.494,- Sk a prvý príjem za december bol datovaný dňa 03.12.2007 vo výške 14.880,- Sk, a preto je opodstatnená námietka odporcu v 1. rade, že existencia predchádzajúcej pôžičky, ktorá mala byť navrhovateľke dňa 01.12.2007 z pokladne dlžníka vrátená vo výške 531.000,- Sk, je vylúčená stavom pokladne. Odporca v 1. rade rovnako dôvodne namietá, že je v rozpore s logikou veci, aby bola v rovnaký deň navrhovateľke vrátená z pokladne dlžníka "iná" pôžička vo výške 531.000,- Sk a zároveň rovnaká suma prijatá dlžníkom od navrhovateľky titulom poskytnutia mu "ďalšej" pôžičky; navrhovateľka takýto, minimálne neštandardný, postup bližšie neobjasnila.

Dôveryhodnosť vystavených pokladničných dokladov je potrebné posúdiť aj v nadväznosti na skutočnosť, že pod rovnakými číslami bola v účtovníctve dlžníka evidovaná pôžička vo výške 528.000,- Sk, ktorá bola dňa 01.11.2007 poskytnutá dlžníkovi, a v rovnaký deň ním aj vrátená veriteľovi. Na uvedenú skutočnosť bude potrebné prihliadnuť bez zreteľa na to, že navrhovateľka v tom čase nebola ešte konateľkou dlžníka a ani svedok v tom čase nevedel jeho účtovníctvo. Napokon nezanedbateľnou je aj tá skutočnosť, že navrhovateľka uzatvárala zmluvu o pôžičke na strane veriteľa ako fyzická osoba a na strane dlžníka ako konateľka spoločnosti MOTYL s.r.o., Košice, a preto, vzhľadom na tento zjavný konflikt záujmov, bude potrebné vyhodnotiť odporcom v 1. rade namietané platby, z hľadiska účelu ich poskytnutia dlžníkovi navrhovateľkou.

Súd prvého stupňa nevyhodnotil dôveryhodnosť výpovede svedka a ním vystavených pokladničných dokladov v konfrontácii s ostatnými výsledkami vykonaného dokazovania a poznatkov, ktoré v konaní inak vyšli najavo a svoj skutkový záver o tom, že došlo k poskytnutiu pôžičky v celkovej výške 886.000,- Sk, tak založil na jednostrannom hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania.

Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Hodnotenie dôkazov je myšlienková činnosť súdu, v rámci ktorej vykonaným dôkazom prisudzuje určitú hodnotu. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má dôkazy hodnotiť; uplatňuje sa zásada voľného hodnotenia dôkazov; iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (§ 133, § 134, § 135 O.s.p.). Pri hodnotení dôkazu z hľadiska jeho závažnosti (dôležitosti) súd posudzuje, či je dôkaz významný na preukazovanie takých skutkových zistení, ktoré sú potrebné pre rozhodnutie, pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich zákonnosti súd skúma, či bol dôkaz vykonaný zákonom zodpovedajúcim spôsobom a napokon z hľadiska jeho pravdivosti, teda či dôkaz preukazuje skutočnosti z neho vyplývajúce, hodnotí dôkaz na základe jeho vierohodnosti.

Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. V prvom prípade ide o posúdenie vierohodnosti poznatku z hľadiska druhu dôkazného prostriedku a spôsobu, akým sa podľa zákona dôkaz vykonáva. Tak napr. pri svedeckej výpovedi súd hodnotí najprv všeobecne vierohodnosť výpovede s prihliadnutím na to, aký má svedok vzťah k účastníkom a k prejednávanej veci a aká je jeho rozumová a duševná úroveň, a ďalej prihliada na okolnosti, ktoré sprevádzali jeho vnímanie určitých udalostí, na spôsob akým ich reprodukuje, na celkové správanie sa pri výpovedi a pod. Poznatky, ktoré

získa týmto hodnotením obsahu svedeckej výpovede, potom súd porovná s poznatkami, ktoré získal na základe hodnotenia ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa dopĺňajúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

Súd prvého stupňa sa v procese dokazovania týmito zásadami neriadil, keď jednotlivé dôkazy slúžiace na preukázanie takých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci, nevyhodnotil aj v ich vzájomných súvislostiach.

Ide o tzv. inú vadu konania v zmysle ust. § 212 ods. 3 O.s.p.; keď pri zisťovaní skutkového stavu veci sa súd prvého stupňa dopustil pochybenia, keď z vykonaného dokazovania vyvodzoval preukázanie zostatku pôžičky vo výške 22.936,39 eur bez toho, aby prihliadol aj na také skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania, ktoré boli dôležité pre hodnotenie vo veci určujúcich (priamych) dôkazov, a tým aj pre rozhodnutie vo veci samej.

So zreteľom na to, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa, vzhľadom na túto tzv. inú vadu konania, nedávajú podklad pre záver o tom, že odporcovi v 1. rade vznikol vo vzťahu k navrhovateľke záväzok - zaplatiť jej titulom ručenia peňažné prostriedky vo výške žalovanej istiny, nemožno považovať tieto právne závery súdu prvého stupňa za správne. Rozhodnutie vo veci samej odvolacím súdom by však za tohto stavu veci v celom rozsahu nahrádzalo prvostupňové rozhodnutie, čím by bolo účastníkom odoprené právo namietat správnosť skutkových a právnych záverov na inštančne vyššom súde, a tým aj možnosť preskúmania správnosti záverov odvolacieho súdu, ku ktorým by dospel právnym posúdením skutkových zistení z hľadiska tých rozhodujúcich skutočností, ktoré považoval za významné na rozdiel od prvostupňového súdu, ktorý sa nimi buď dostatočne náležite nezaoberal alebo opomenul vôbec zaoberať. Posúdenie podstaty veci v rámci dvojinštančného súdneho konania je však súčasťou práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Požiadavke dôsledného rešpektovania ústavného princípu dvojinštančnosti konania je možné urobiť zadosť iba kasačným rozhodnutím.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa je tak postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne právne posúdenie veci, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej (vyhovujúcej) časti zrušil (§ 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.) a vec mu vrátil v tejto časti na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.), v ktorom súd prvého stupňa výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotí v súlade s ust. § 132 O.s.p. a opätovne posúdi navrhovateľkou uplatňovaný nárok na vrátenie zostatku pôžičky v zmysle relevantných ustanovení zákona.

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Napadnutým uznesením, s poukazom na ustanovenie § 147a O.s.p. v spojení s § 119 ods. 2 O.s.p., súd prvého stupňa uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť odporcovi sumu 100,- eur. Konštatoval, že vo veci bol nariadený termín pojednávania na deň 09.02.2012, na ktoré sa navrhovateľka nedostavila, svoju neúčast' neospravedlnila, ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania, jej právny zástupca sa nedostavil na pojednávanie, neúčast' ospravedlnil mailovým podaním zo dňa 08.02.2012 z dôvodu kolízie pojednávania. Pojednávanie dňa 09.02.2012, na ktorom bol prítomný právny zástupca odporcu v 1. rade, bolo odročené z dôvodu neprítomnosti navrhovateľky. Právny zástupca odporcu v 1. rade si následne mailovým podaním zo dňa 24.02.2012 uplatnil právo na náhradu za odročené pojednávanie dňa 09.02.2012 v sume 100,- eur.

Proti tomuto uzneseniu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľka domáhajúc sa jeho zrušenia dôvodiac tým, že právo na náhradu za odročenie pojednávania vznikne len tomu účastníkovi, ktorý sa tohto pojednávania osobne zúčastnil, a pretože odporca v 1. rade na pojednávaní dňa 09.02.2012 nebolo prítomný, nevzniklo mu ani právo na náhradu za odročené pojednávanie vo výške 100,- eur.

Odvolačný súd preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v medziach dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods.1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods.2 O.s.p.) a dospel k záveru, že pre vadu konania pred súdom prvého stupňa nemožno považovať rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne.

Podľa § 147a ods. 1 O.s.p., ak súd rozhodol o odročení nariadeného pojednávania na základe žiadosti účastníka z dôležitého dôvodu na jeho strane, ktorý zaviniel, alebo je výsledkom náhody, ktorá sa mu prihodila, má účastník vystupujúci v konaní ako protistrana, ktorý sa dostavil na pojednávanie, právo od neho požadovať sumu 15,- eur.

Podľa § 147a ods. 2 O.s.p., účastník zastúpený advokátom prítomným na pojednávaní, ktoré bolo odročené z dôvodu podľa odseku 1 na strane zástupcu protistrany, ktorý je advokátom, má právo od účastníka ním zastúpeného požadovať sumu 100,- eur.

V preskúmvanej veci je z obsahu spisu nepochybne zrejmé, že pojednávanie dňa 09.02.2012 bolo odročené pre neprítomnosť navrhovateľky a jej právneho zástupcu z dôvodu jeho kolízie pojednávania, a preto odporcovi v 1. rade, zastúpenom jeho právnym zástupcom, ktorý bol prítomný na tomto pojednávaní, vznikol, na základe jeho včas podaného návrhu, nárok na zaplatenie náhrady v sume 100,- eur. Navrhovateľka nedôvodne namieta, že odporca v 1. rade nebol na pojednávaní prítomný, nakoľko z dikcie ust. § 147a ods. 2 O.s.p.; ktoré sa na daný prípad vzťahuje; vyplýva, že podmienkou vzniku nároku je, aby bol na pojednávaní prítomný advokát účastníka, čo bolo v tomto prípade splnené, pretože na pojednávaní bol prítomný právny zástupca odporcu v 1. rade.

Súd prvého stupňa sa však pri rozhodovaní o návrhu odporcu v 1. rade dopustil pochybenia v tom, že vo výroku svojho rozhodnutia uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť túto náhradu odporcovi, hoci v konaní na strane odporcu vystupovali ako účastníci konania odporcovia v 1. a 2.rade.

Týmto pochybením zaťažil súd prvého stupňa konanie takou vadou, ktorá mala za následok jeho nesprávne rozhodnutie, a nakoľko uvedený nedostatok nebolo možné dodatočne odstrániť ani v odvolacom konaní, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a vrátil mu vec na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 O.s.p., v ktorom súd prvého stupňa rozhodne o podanom návrhu vo vzťahu k odporcovi v 1. rade.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.